

Arrest

nr. 109 938 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2013. De vier bestreden beslissingen werden aan verzoekers betekend op 12 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 juli 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), in functie van eerste verzoeker. Op 20 november 2009 werd deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 25 november 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). In toepassing van de Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 werd Hongarije als de voor de behandeling van hun asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat aangeduid.

Op 30 november 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in functie van eerste verzoeker en van hun minderjarige dochter, B. E.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek bij afzonderlijke adviezen van 5 november 2010. In hoofde van eerste verzoeker oordeelde hij dat voor medische behandeling deze verder terecht kan in Hongarije maar niet in zijn land van herkomst bij gebrek aan adequate behandeling.

In hoofde van dochter E. stelde hij vast dat zij ten gevolge van een aangeboren afwijking van de heup, stapproblemen had. Een orthopedische ingreep werd uitgevoerd op 4 november 2010. Gelet op de ernst van de operatie en het gegeven dat een goede opvolging vereist is voor herstel, stelde hij voor dat zij gedurende een jaar in België zou blijven. Daarna zou zij, behoudens complicaties, in staat zijn om terug te keren naar het land van herkomst of land van overname.

Op 17 februari 2011 werden ze gemachtigd tot tijdelijk verblijf.

Op 2 april 2012 werd het tijdelijk verblijfsrecht verlengd voor de duur van een jaar.

Naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van het tijdelijke verblijfsrecht evalueerde de ambtenaar-geneesheer de gezondheidstoestand van dochter E. bij advies van 1 maart 2013.

Op 7 maart 2013 werd de verlenging geweigerd. De beslissing werd ter kennis gebracht op 12 maart 2013.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“[...]”

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 01.03.2013 voor B, E. (zie gesloten omslag in bijlage), onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam:

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging¹ tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand." Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) *dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 7 maart 2013 werden tevens bevelen om het grondgebied afgegeven. Dit zijn thans de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de ontvankelijkheid

Het enige wat verzoekers aanvoeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2013 is het volgende: *"Evenmin kan een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd worden door te stellen dat hij zijn machtiging van verblijf bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden in de zin van paragraaf 5 van artikel 13 van de Vreemdelingenwet."* Verzoekers gaan echter uit van een verkeerde lezing van de bevelen die duidelijk zijn gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad dient vast te stellen dat hieromtrent geen middel wordt aangevoerd, zodat dit onderdeel van de vordering onontvankelijk is.

De exceptie opgeworpen door verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 13, § 3.2° en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 9 en 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 en van de formele motiveringsplicht voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers voeren ook een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"De aangevochten beslissing werd als volgt gemotiveerd: [...]

Deze beslissing is gebaseerd op het medisch advies dd. 01/03/2013 van de arts- adviseur Dr. T., dat als volgt gemotiveerd werd: [...]

De aandacht dient onmiddellijk gevestigd te worden op het feit dat het medisch advies van de arts-attaché enkel betrekking heeft op dochter E., geboren op 12/03/2001, terwijl de medische regularisatieaanvraag 9 ter dd. 30/11/2009 niet enkel dochter E. betrof, doch eveneens verzoeker zelf.

Artikel 13 § 3.2° en § 5. luiden als volgt: [...]

Artikel 9 en artikel 10 van het K.B. van 17/05/2007 luiden als volgt: [...]

In zoverre er formeel geen wijzigingen werden vastgesteld nopens de gezondheidstoestand van verzoeker zelf, kon wat hem betreft bezwaarlijk beweerd worden dat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13 § 3.2° van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd worden door te stellen dat hij zijn machtiging van verblijf bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden in de zin van paragraaf 5 van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd worden door te stellen dat hij zijn machtiging van verblijf bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden in de zin van paragraaf 5 van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

In dezelfde zin kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker geacht kan worden niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden of dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze machtiging niet langer nodig is in de zin van artikel 9 van K.B. van 17/05/2007, zonder dat deze wijzigingen wat verzoeker zelf betreft werden vastgesteld.

Ten slotte kan er evenmin toepassing gedaan worden van artikel 10 van het K.B. van 17/05/2007, waarnaar verwezen werd in de aangevochten beslissing, vermits dit artikel enkel van toepassing is op artikel 13 §5 van de Vreemdelingenwet, die, zoals supra geciteerd, de vreemdeling betreft die feiten verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse documenten heeft voorgelegd.

Wat nu betreft dochtertje E. zelf, geboren op 12/03/2001, betwisten verzoekers de bevindingen van de arts-adviseur in zijn advies van 01/03/2013, en wel om volgende redenen.

De arts-adviseur stelt dat de problematiek waarvoor E. een verblijfsmachtiging kreeg inmiddels is verholpen en er actueel geen aandoeningen te weerhouden zijn, noch een behandeling.

Welnu, integendeel blijkt uit het medisch verslag dd. 22/08/2012 van Dr. S. van de Dienst Orthopedie - Traumatologie van de UZ-Leuven het volgende:

"De heupkop is evenwel nog steeds wat onderontwikkeld. Verdere strikte opvolging is evenwel aangewezen, gezien op langere termijn een toename van het beenlengteverschil wordt vooropgesteld. We zien patiënte dan ook graag terug voor een nieuw klinisch en radiografisch nazicht binnen een jaar..."

Hieruit dient dan wel het tegenovergestelde van hetgeen door de arts-adviseur wordt gesteld afgeleid te worden, nl. dat er verder, op langere termijn, nog wel een behandeling aangewezen is.

Verder merken verzoekers op dat tegenpartij en diens arts-adviseur nog steeds de medische filter blijven hanteren en dit in volstrekte tegenstrijd met de thans constante vaststaande rechtspraak van de RVV.

Dienaangaande verwijzen verzoekers naar het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 11-09-2012 (nr.8-2012) uit de website Vreemdelingenrecht.be 4. RvV veroordeelt DVZ toepassing van medische filter voor 9ter aanvragen: [...]

Ten slotte wordt verwezen naar een recent arrest nr. 92.309 dd. 27/11/2012 van de RVV, waarvan het volgend uittreksel: [...]

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat tegenpartij de in de gegrondheidsbeslissing van 17/02/2011 gestelde voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf zelf niet heeft nageleefd. Inderdaad, de gestelde voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf hadden enkel betrekking op het voorleggen van een arbeidskaart en een effectieve tewerkstelling, evenals het bewijs van schoolbezoek, een medisch getuigschrift van het volgen van therapie voor dochter E. en een paspoort voor verzoeker. Welnu, verzoekers hebben aan deze voorwaarden voldaan door de stukken voor te leggen die in de inventaris worden opgenomen.

Door deze onvoldoende motivatie zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in hun land van oorsprong, werden in de in het middel aangeduide beschikkingen miskend.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat na onderzoek van de arts-adviseur bleek dat een verblijfsmachtiging niet langer nodig is vermits de blijvende verbetering van de gezondheidstoestand van B.E.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.

Verzoekers voeren ook de schending aan van de artikelen 9 en 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Verzoekers voeren in eerste instantie aan dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de dochter E. terwijl de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 november 2009 ook betrekking had op de ziekte van eerste verzoeker. Zij menen dan ook dat in zoverre er geen wijzigingen van de gezondheidstoestand van verzoeker zijn vastgesteld, men niet kan beweren dat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. In dezelfde zin meent hij dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat eerste verzoeker niet meer voldoet aan de vereisten of dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn in de zin van artikel 9 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Echter, de beoordeling of de machtiging niet langer nodig is, moet gebeuren in het licht van de omstandigheden waarin de machtiging werd verleend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 17 juli 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf hadden ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij enkel verwezen werd naar de medische problematiek van verzoeker, met name depressie. Op 20 november 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en daarbij werd

aangegeven dat hoewel vanuit een medisch standpunt het risico op depressie kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, er *in casu* geen reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar is in Hongarije (Hongarije had immers reeds ingestemd met de overname van verzoekers). Op 30 november 2009 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enerzijds steunende op de medische problematiek van verzoeker, depressie en anderzijds, steunende op de medische problematiek van één van hun minderjarige kinderen, met name heupdysplasie. Op 5 november 2010 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies betreffende verzoeker waarbij hij het eerste medisch advies herhaalt, met name dat er geen reden is tot toekenning van een verblijfsmachtiging nu het duidelijk is dat de behandeling beschikbaar is in Hongarije. Eveneens op 5 november 2010 verstrekt de ambtenaar-geneesheer een tweede advies, ditmaal betreffende de medische problematiek van het minderjarig dochttertje van verzoekers. In dit advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat een orthopedische ingreep heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2010 en dat gezien dit een ernstige operatie is die goede opvolging voor herstel vereist, hij voorstelt dat zij voor een periode van één jaar in België kan blijven. Tevens stelt hij dat zij daarna, behoudens complicaties, in staat zal zijn om terug te keren naar het land van herkomst of het land van overname.

De Raad kan in deze verweerder volgen waar die stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de tijdelijke verblijfsmachtiging destijds enkel in hoofde van de dochter werd toegekend. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de instemming met de vraag tot terugname van Hongarije dateert van 25 juni 2009. De termijn van zes (of maximum 18) maanden voor overdracht aan Hongarije is bijgevolg overeenkomstig artikel 20,1, d van de verordening 343/2003/EG verstreken en overeenkomstig artikel 20, 2 ligt de verantwoordelijkheid niet langer bij Hongarije. De vraag stelt zich dus niet langer of Hongarije kan voorzien in een adequate behandeling. Maar aangezien zoals hoger gesteld de beoordeling of de machtiging niet langer nodig is, moet gebeuren in het licht van de omstandigheden waarin de machtiging werd verleend, moet de Raad vaststellen dat de machtiging destijds enkel omwille van de ziekte van de dochter werd toegekend. Het staat verzoeker evenwel vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 10 van het voormelde Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 *juncto* artikel 13, § 5 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat deze een door verweerder overtuigend aangehaalde rechtsgrond betreffen. Het blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing onder “redenen” dat artikel 9 van het voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 de enige daadwerkelijke toepasselijke rechtsgrond is op basis waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de artikelen 9 en 10 van het voormelde Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, noch van artikel 13, § 3.2° van de vreemdelingenwet kunnen in hoofde van eerste verzoeker worden vastgesteld.

Voor de beoordeling van de situatie van dochttertje E. dient uit samenlezing van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet te blijken of de actuele staat van de aandoening ofwel een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 1 maart 2013 te worden gelezen. Het medisch advies is, onder gesloten briefomslag, samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Intermediair verslag (d.d. 04/10/2010) opgesteld door dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene die dag geopereerd zal worden omwille van een congenitale heupdysplasie;*
 - Verslag (d.d. 22/08/2012) van een raadpleging orthopedie bij dr. S. waaruit blijkt dat in januari 2012 de hoekplaat werd verwijderd en betrokkene totaal geen last heeft;*
 - Standaard medisch getuigschrift (d.d. 09/01/2013) ingevuld door dr. V., orthopedie, waaruit blijkt dat betrokkene behandeld werd voor een laattijdig ontdekte congenitale heupluxatie links.*
- Uit een studie van deze documenten blijkt dat dit 12-jarige meisje behandeld werd voor een congenitale heupdysplasie. Er is verder niets te behandelen zoals dr. V. duidelijk stelt in zijn attest.*

De problematiek waarom betrokkene een verblijfsmachtiging kreeg, is inmiddels verholpen. Er zijn actueel geen aandoeningen te weerhouden, noch een behandeling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand.”

Verzoekers betwisten de bevindingen van de arts met verwijzing naar het attest van 22 augustus 2012 van dokter S. Ze wijzen erop dat volgens deze arts nog een verdere behandeling nodig is. Ze leiden dit af uit de paragraaf van het attest waarin de arts wijst op het feit dat verdere strikte opvolging aangewezen is en hij voorstelt nieuw klinisch en radiografisch nazicht binnen een jaar te doen. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat dokter S. in datzelfde attest stelt dat de hoekplaat werd verwijderd na gunstige consolidatie en dat de dochter “totaal geen last” heeft.

In het kader van het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het wettigheidstoezicht kan de Raad zich niet in de plaats stellen van het administratief bestuur, maar is hij enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals hoger reeds gesteld blijkt uit het administratief dossier dat de oorspronkelijke machtiging tot verblijf van 17 februari 2011 toegekend was in functie van de ziekte van de dochter aangezien de arts in het daaraan voorafgaand advies van 5 november 2010 duidelijk stelde dat omwille van de ernst van de operatie een goede opvolging gedurende een jaar noodzakelijk was. De arts stelde duidelijk dat zij, behoudens complicaties, na dat jaar in staat zou zijn terug te keren naar het land van herkomst. Op 2 april 2012 werd het tijdelijk verblijfsrecht verlengd voor de duur van een jaar maar met de boodschap dat tussen de 45^e en 30^e dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een verlenging van de verblijfsvergunning diende aangevraagd te worden met voorlegging van een nieuw recent standaard medisch getuigschrift teneinde de evolutie en de graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling te preciseren.

De Raad is van mening dat verweerder uit het attest van dokter S, waarin deze duidelijk stelt dat de dochter geen last heeft en het enkel heeft over een noodzaak aan opvolging en nazicht, zonder nog te spreken over een vereiste behandeling, op redelijke wijze kon afleiden dat zich geen complicaties hebben voorgedaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben zodanig dat niet langer sprake is van een situatie zoals omschreven in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft de gegevens uit het administratief dossier correct beoordeeld en is niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Ook ten aanzien van de dochter is geen schending van artikel 9 van het voormeld KB van 17 mei 2007 aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers ingaan op de toelichting in de nieuwsbrief Vreemdelingenrecht rond de interpretatie van de medische filter door verweerder, moet de Raad de opmerking uit de nota volgen waar verweerder stelt dat deze uiteenzetting *in casu* niet dienstig is, daar de interpretatie van de medische filter enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheidsprocedure inzake aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De medische filter heeft meer bepaald enkel betrekking op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat handelt over het advies dat de

ambtenaar-geneesheer verstrekt in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. *In casu* betreft het echter een weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad dient opgemerkt te worden dat precedenter in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. Hoe dan ook blijkt *in casu* niet dat er sprake is van een gelijkaardig geval nu het arrest dat verzoekers citeren betrekking heeft op het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen geen uitstaans heeft met de niet verlenging van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad dient dan ook niet in te gaan op de door verzoekers aangehaalde rechtspraak (RvS cass, 16 december 2009, nr. 198.981).

Verzoekers verwijzen naar de voorwaarden die werden opgesomd in de machtiging tot verblijf van 17 februari 2011 en het feit dat verzoekers aan die voorwaarden hebben voldaan. Er weze echter opgemerkt dat verzoekers op 2 april 2012 ook effectief een verblijfsverlenging hebben gekregen, zodat dit niet ter discussie staat en verzoekers voor het huidig geschil niet dienstig naar die oude voorwaarden kunnen verwijzen. De huidige aanvraag tot verlenging moet echter voldoen aan de voorwaarden zoals opgesomd in die verblijfsverlenging van 2 april 2012, waar wel degelijk werd vereist dat een recent standaard medisch getuigschrift zou voorliggen aangaande de evolutie van de ziekte van de dochter, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling.

Verzoekers werpen tot slot op dat de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende is aangaande de gezondheidsrisico's in geval van een onderbreking van de behandeling alsook aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling. De Raad kan dit niet volgen want de bestreden beslissing verwijst naar het verslag van de arts-adviseur en in dit verslag stelt de arts-adviseur, in lijn met de door verzoekers voorgelegde attesten die het ook enkel hebben over opvolging van de medisch problematiek en niet over een behandeling, dat de problematiek waarom betrokkene een verblijfsmachtiging verkreeg, verholpen is en er actueel geen behandeling moet worden weerhouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een overschrijding van de bevoegdheid kunnen worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU